

סגן ברוט אברהם

964696

בן ציפורה וזאב

נולד ב- 2.5.1947

התגייס לצה"ל באוגוסט 1965

שרת בגדוד מכמ"ת 334

נפל ב- 4.7.1969

במלחמת ההתשה.

ברוט, אברהם ("אבי")

בן זאב וצפורה. נולד ביום י"ח בתשרי תש"ח (2.10.1947) כחיפה ולמד בבית-הספר היסודי "גורדון" ובבית-הספר התיכון המקצועי בקריית-חיים. אבי היה בן למופת לתוריו, אח נערץ וידיד נאמן לכל. מילדותו הצטיין בטוב-לב, בנימוסים וברוח טובה ובסבר פנים יפות. תמיד היה חביב ובזכות חביבותו קנה לו הרבה ידידים. הוא היה עירני מאוד וחתעניין בספורט, בפוליטיקה, בספרות כתומנו ויותר מכל בענייני צבא.

אבי גויס לצה"ל באוגוסט 1965 והתנדב לשרת כחיל הצנחנים. כחיל קרבי זה שירת חן כחייל ותן כמפקד וקצין. הוא חשקיע בשירותו ממרצו, מכוחו ומרצונו, ואף כי החיים בשירות זה היו קשים, מעולם לא נשמעה מפיו תלונה. ביולי 1968 הצטרף לשירות-קבע והועבר לגדוד תותחנים, שם קיבל פיקוד על סוללת החיילים העריצוהו, חבריו הקצינים אהבוהו ומפקדיו ניבאו לו עתיד מזהיר. ביום י"ח בתמוז תשכ"ט (4.7.1969), נפל אברהם בעת מילוי תפקידו והובא למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי בחיפה. הניח אישה, אשר לה היה מסור בכל נפשו ומאודו.

אחרי גפלו שלח מפקדו מכתב תנחומים למשפחתו ובו כתב: "שימשתי כמפקד של אבי מיום גיוסו לצה"ל ועד סיום קורס המ"כ במסגרת הצנחנים. מימים אלה הוא זכור לי יותר מכל כשהוא יושב בזקיפות-קומה, בנכונות ההודות בדברים שעשה ולקבל עונש שהטלתי עליו — — — אבי היה חייל חושב כמלוא מובן המלה. לא פעם עירער על דברים שונים וכשעמדתי מול אבי ידעתי שסמכותי כמפקד אינה מספיקה, אלא שצריך אני להוכיח את עצמי ואת צדקתי בכל פקודותי ודבריי. עזרה לחבר — — — והתנדבות לדברים קשים היו מובנים וטבעיים — ועל כך זכה לאהבה כה רבה של חבריו ומפקדיו. היו לו קשיים רבים. היה לו קשה להסתגל לטירונות, למסגרת המשמעת הצבאית ולדרישות הגופניות והנפשיות העצומות, הנדרשות מסירון כצנחנים. אך ההתמדה והעקשנות שלו קידמו אותו מעל הקשרים האלה — ואבי נעשה לחייל מהטובים שהכרתי בזמן שירותי. הביצועים הצבאיים שלו היו מעידים על מסירות של חייל המוכן לכל המוטל עליו יחד עם המחשבה של אדם המהרהר במעשיו. — — — לא הייתי עם אבי בתקופת היותו קצין, אך בטוחני שאם אמנם הנחיל את הערכים שהיו בו, הרי הצליח "לעשות" חיילים טובים, הן כאנשי-צבא והן כבני-אדם".

תותחני גולני 334 בזמן מלחמת ששת הימים ומלחמת ההתשה בתעלת סואץ

צוות רגמי ה - 120 מ"מ על זחל"מ מתכוננים לירי

רגמי גולני בעת כינון המרגמה

ירי פצצה ממרגמה כבדה מתנייעת בקליבר 120 מ"מ

סיור ממונע לאורך תעלת סואץ, שזכתה באלף ימי הלחימה לכינוי "תעלת האש"

תענוגות במדד

מס' איש 964696 דדנה רב"ט סם ברוט אברהם דל ח"ר (מ)

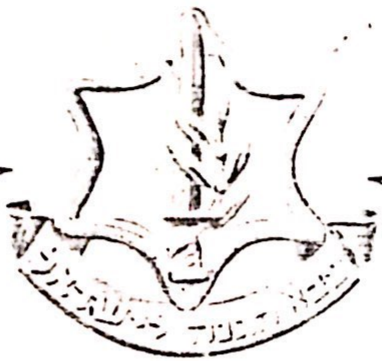
השתתף בקורס קצינים ח"ר מחזור ינואר 67

מתאריך 11.1.67 עד תאריך 5.7.67

וסיים אותו בהצלחה

מפקד בית הספר

5.7.1967
תאריך

ראש המטה הכללי

מסמך בזאת

את

964696	רב"ט	ברוט אברהם	חז"ר (ב)
מספר	דרגה	שם	חיל

שסיים קודם קצינים

מחזור	ינואר 67	בתאריך	5 יולי 67
-------	----------	--------	-----------

להיות

קצין בצבא הגנה לישראל

מסמך
המטה הכללי

תעודת

מס' אישי 964696/ק סגן מ (10) ארי חתול
חיל שם דרגה

עברה קורס 150 יולי 69 מחזור

שהסתיים בתאריך 2 אפריל 69

בבסיס מדרגה 9

מפקד הבסיס

מס' אישי 190530/ק אלי"כ אריה לוי
שם דרגה

תעודת

964696 רב"ט אפרים טרנס הי"ד
מס' אישי זרנה שם חיל

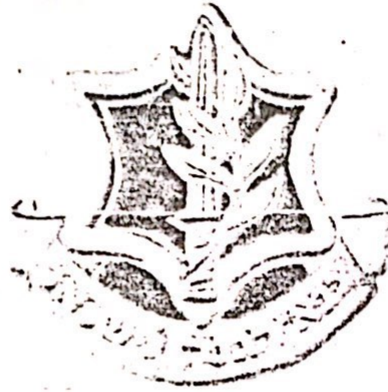
עבר(ה) קורט חבלנים ג'ורדניים מחזור אדק 66

28.10.66 שהסתיים בתאריך

14 הנריכה מס' בבסיס

מפקד הבסיס

50810/ק סא"ל ריכוד גאל
מס' אישי זרנה שם

תעודה

מס' אישי 964696 טו"ד ביומם ארבעה חז"ל
חיל שם דרגה

מחוז עברה קורס מנכ"ל חז"ל

שהסתיים בתאריך 6.7.66

מבטיח בדי 890

~~מפקד הבטיח~~

מס' אישי 245265/5 רב"ז תל מור יאיר
חיל שם דרגה

PNINA & AVI

MARRIED

פנינה ואבי

באים בבית הנשואים

Request the pleasure of your company.

נשמח לראותכם בין אורחינו

The marriage will take place on Monday,

החופה תתקיים ביום שני ה' בתמוז

1. 7. 1968 at 6.30 p. m. at the Ulamey

תשכ"ח (1.7.1968) בשעה 6.30 בערב.

„Tiphereth" Abbas St. Haifa.

באולמי תפארת, רחוב עבאס, חיפה.

Mrs. & Mr.
ESTER & KOPPEL
RAPPAPORT
Kiryat Yam

Mrs. & Mr.
FRITZI & ZEV
BAROT
Kiryat Halm

הורי החתן
צפורה וזאב
ברוט
קרית חיים

הורי הכלה
אסתר וקופל
רפפורט
קרית ים

Telegr. Addr.: Rappaport, Ulamey „Tiphereth" Haifa.

חממן למברקים : רפפורט - ברוט, אולמי תפארת, חיפה.

הוא היה גבוה, תמיר, יפה-תואר. הוא היה טוב, ואדיב ומנומס, כשבת-צחוק נצחית לו על שפתינו.

כל כך קשה לחשוב על אבי במושגים של "הוא היה", לעיני גדל, אצלנו ברחוב, אצלי בחצר שיוחק עם בתי בת-גילו עם חבריו וחברותיו מאותו רחוב. לאותו גן הלכות, באותו בית-ספר למדו. חיתח לי הזכות להכירו היטב, לא רק כבן השכנים אלא גם כחניך. הוא היה תלמידי בכיתה ח' כשאני חנכתי אותה. שקט וממושמע, בסיון משמעת פנימית הנובעת לא מסחף או רצון למצוא חן בעיני המורה. הצייתנות והמשמעת הפנימית, הלב החם והטוב היו חלק בלתי נפרד ממנו.

אי אפשר היה לראות את אבי "מתסרע" בהפסקות פוגע בחלש ממנו, מעליב, מלגלג, לחפד, תוא היה תמיד מוכן לעזור, לחגן על החלש. בטיולים היה תמיד במאסף, לראות אם זקוק מישהו לעזרתו. וכך גדל הילד והפך לנער ומנער לעלם חמודות. גמר את לימודיו והתגייס לצה"ל. היה זה מונח מאיליו כי בצה"ל ימצא את מקומו הנכון. מראהו החיצוני ותכונותיו האישיות הלמו איש צה"ל והוא הלך לקראת יעדו. עבר את כל השלבים ועם סיום שרותו הסדיר החליט לחתום קבוע והוא אז כבר בדרגת קצין.

כמה הלמו אותו מדי הצבא!

כשתיה מגיע הביתה לחוסשות קצרות עמדו אנשים והסתכלו בו, מכרים וזרים כאחד. אני, כמחנכת שלו וכשכנה קרובה עקבתי אחריו ואחר התפתחותו. ראיתי איך הוא עולה שלב אחר שלב, איך תכונות הילד שבו מתגבשות והופכות לתכונות נפש. עמוקות ויציבות. בשיחה עם חבריו שמעתי על התקדמותו בצבא, על האהבה וההערכה שרכש לו בקרב מספקיו ומפקדיו ובליבי חשבתי: אכן, לא איכזב אותי הנער בן ה-13 שהפך לגבר, לאורח טוב וללחם אמיץ.

במיוחד ראוי לציון יחסו להוריו, לסבו הזקן, לאחיו הצעיר, לכל המשפחה. הסג חלק להם ככוד והיה גאוותם.

יוני 1967. כל הבנים ברחובנו גויסו. בלב פועם היינו פותחים את הרדיו לשמוע החדשות ובלב תפילה חרישית: רק לא לשמוע שמות, ובמיוחד שמות מוכרים... מלחמת ששת הימים נסתיימה. הבחורים החלו אחד אחד חוזרים למתיהם. ברחוב שלנו היכו כלם לאבי.

איזה דחף פנימי הוציא את כולנו מבתינו לרחוב. קבוצות, קבוצות עמדו האנשים ושוחחו בשקט. האויר היה ממש מחושמל. ידענו, שאם לא קרה דבר אחרי המלחמה יחזור הטרב אבי הביתה. כך אמרו חבריו שחזרו. הרגעים התמשכו והפכו לשעות ואף אחד לא נכנס לביתו. פתאום קרה מישהו: אבי בא!

משהו זע בליבנו, כאילו בנם של כל אחד ואחד חזר. השמחה היתה מסמ כללית. והנה הופיע אבי מלווה ע"י אביו שרץ לקראתו, מיוזע, מלוכלך, עייף עד מוות, אך בת-צחוק, זו בת-הצחוק המוכרת על פניו כאילו זוהרות. כולנו יחד אהבנו סובבנו אותו, נשקנו, חבקנו את "בננו" את בן השכונה האהוב כל כך ועמסנו אחריו לביתו.

ושם כשהוא יושב, מנסה הוא לספר על הקרבות על שבעה מדורי גיהנום שעבר. נשתתק פתאום, ועיניו, עיניו הצוחקות תמיד התמלאו דמעות. הוא שתק וכל המתקהלים בבית שתקו אתו. ידענו שלנגד עיניו הוא רואה עתה את חבריו לנשק, שאסתם חי תקופה ממושכת ושאותם לא יראה יותר...

האם נבא לו לבו כבר אז את קיצו? ודאי שלא! הן נכחו לו עוד ימים של אושר ושמחה, הן נשא לו אשה ובנה לו בית נאמן בישראל וחלם על משפחה משלו, על אושר, על עתיד ורוד... לא ארוך היה אושרו, לא חגשים אבי את חלומותיו ואנו שכלנו את הטוב שבבנים את הטוהר שבטוהורים...

הוא נסע הביתה לקראת חגיגה גדולה - שנה לנשואיו והמוות ארב לו בדרך. המוות האכזר קפד את פתיל חייו והוא רק בן 22. אין תנחומים בפי, אולי רק זאת אגיד: הוא נתן לעמו, למולדתו שבה אהב - את הכל: את ליבו החם, את מסירותו שלא ידעה גבול ואת היקר מיקר - את חייו הצעירים.

יהי זכרו ברוך!
חטיה קדיקוב
ח.ק.

יְזַכֵּר

יְזַכֵּר עִם יִשְׂרָאֵל אֶת בְּנָיו וּבְנוֹתָיו
אֲשֶׁר חָרְפוּ נַפְשָׁם בְּמֵאֲבָק עַל הַמְדִינָה בַדְרֶךְ
וְאֶת חֵילֵי צְבָא-הַגְּנָה-לְיִשְׂרָאֵל
אֲשֶׁר נָפְלוּ בְּמִלְחָמוֹת יִשְׂרָאֵל.

יְזַכֵּר יִשְׂרָאֵל וְיִתְבָּרַךְ בְּזִרְעוֹ
וְיֵאָבֵל עַל זֵיו הָעֲלוּמִים וְחֻמְדַת הַגְּבוּרָה.
וְיִקְדֹּשֶׁת תְּרִצוֹן וּמְסִירוֹת הַנֶּפֶשׁ
אֲשֶׁר נִסְפוּ בְּמַעֲרָכוֹת הַכְּבִדוֹת.

יְהִי גְבוּרֵי הַדְּרוֹר וְהַנְּצַחֵן
הַנְּאֻמָּנִים וְהַאֲמִיצִים
חַתוּמֵי בְּלֵב יִשְׂרָאֵל לְדוֹר דוֹר.

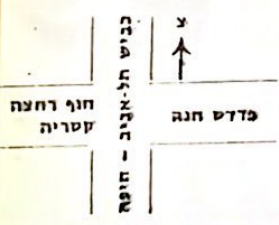

הזמנה לסיום קורס מכי"ם

שתתקיים ביום רביעי י"ח בתמוז תשכ"ו [6.7.66]

תכנית:

- א. צניחת ראווה בחולות קסריה
 רבב לשטח הצניחה
 מחדרה: תחנה מרכזית בשעה 16:00
 נתניה: צומת [כביש ת"א-חיפה] בשעה 15:30
 הצניחה תתקיים בשעה 17:00
- ב. תערוכה
- ג. מסדר סיום 7.30
- ד. מסבת סיום 8.30

הסעה לחיפה, תל-אביב וירושלים לאחר המסבה מובטחת.

ברוט אברהם ז"ל
1947-1969

כָּבֵד יִבְשׂוּ עֵינֵינוּ מִדְּמָעוֹת.
וּפִינוּ כָּבֵד נוֹתֵר אֵלֶם בְּלִי קוֹל
מָה עוֹד נִבְקָשׁ, אָמֹר, מָה עוֹד -
פְּמָעוּט בִּקְשָׁנוּ לָנוּ אֶת חִפְלֵ.

אֶת הַגֶּשֶׁם תֵּן רַק בְּעֵתוֹ
וּבְאֵבִיב פִּזֵּר לָנוּ פְּרֻחִים
וְתֵן שִׁיחֹזֵר שׁוֹב לְבֵיתוֹ -
יוֹתֵר מִזֶּה אֲנַחְנוּ לֹא צְרִיכִים.

כָּבֵד כְּאֲבָנוּ אֵלֶף צִלְקוֹת,
עִמָּק בְּפָנִים הַסְתַּרְנוּ אֲנַחָה.
כָּבֵד יִבְשׂוּ עֵינֵינוּ מִלְּבָפוֹת -
אָמֹר שְׂכָבֵר עֲמַדְנוּ בְּמִבְחָן.

את הגשם תן רק בעתו
ובאביב פזר לנו פרחים,
ותן לה להיות שנית אתו -
יותר מזה אנחנו לא צריכים.

את הגשם תן רק בעתו
ובאביב פזר לנו פרחים,
ותן לנו לשוב ולראותו -
יותר מזה אנחנו לא צריכים.

כבר פסיעו תל ועוד אחד,
טמנו את לבנו בין ברושים.
עוד מעט תמרו הקצתה -
קבל זאת בנדיבות מאד אישית.